GILLETTE ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑ — ΠΡΑΞΗ 3

Βουργουνδία — Γαλλία
ΠΡΑΞΗ 3 — Ο τελευταίος τρύγος

Οι ιστορίες δεν είναι ποτέ ίδιες, γιατί οι στιγμές στις οποίες συναντιούνται δεν είναι ποτέ ίδιες. Τα μέρη αλλάζουν. Οι εποχές αλλάζουν. Οι άνθρωποι αλλάζουν. Κι όταν οι γυναίκες διασταυρώνονται με τον δρόμο τους, κάθε πρόβλεψη χάνει την αξία της.

Αυτή την ιστορία την έχω διηγηθεί πριν από καιρό. Σήμερα θέλω να την πω ξανά με μεγαλύτερη ένταση, σχεδόν σαν μια κουβέντα με τον εαυτό μου — ένα κάλεσμα της μνήμης, μια φωνή που συνεχίζει να χτυπά την πόρτα του χρόνου και μου θυμίζει όχι μόνο ό,τι υπήρξε, αλλά ίσως κι ό,τι θα μπορούσε ακόμα να υπάρξει.

ΠΡΑΞΗ 3 — Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΡΥΓΟΣ

Με τη Sabine δίπλα μου, το μέλλον δεν έμοιαζε πια μακρινό.

Είχε γίνει ένας τόπος.

Κοίταζα τα αμπέλια και φανταζόμουν νέες εποχές. Σκεφτόμουν τα παιδιά μου, τα παιδιά τους, κι ό,τι θα έμενε όταν δεν θα είχα πια τη δύναμη να διασχίζω το κτήμα πάνω στο άλογο. Για πολλά χρόνια είχα κυνηγήσει τη δουλειά.

Ευθύνες.

Προκλήσεις.

Αποτελέσματα.

Είχα διασχίσει χώρες, είχα χτίσει επιχειρήσεις, είχα γνωρίσει νίκες και ήττες.

Κι όμως η γαλήνη έμοιαζε να έχει διαλέξει εκείνη τη γωνιά της Βουργουνδίας και τη γυναίκα που ο χρόνος μού είχε απρόσμενα ξαναδώσει.

Η Sabine περπατούσε δίπλα μου ανάμεσα στα κλήματα.

Μιλούσαμε λίγο.

Μετά από μια ορισμένη ηλικία ανακαλύπτεις ότι η σιωπή λέει συχνά την αλήθεια πιο καθαρά από τα λόγια. Οι μέρες κυλούσαν με μια απλότητα που με δυσκολία θυμόμουν να έχω γνωρίσει ποτέ.

Το κρασί ωρίμαζε αργά στα βαρέλια του.

Τα αμπέλια ακολουθούσαν τις εποχές τους.

Τα άλογα έτρεχαν ελεύθερα στα χωράφια.

Τα παιδιά μου έρχονταν πιο συχνά.

Και για πρώτη φορά ύστερα από πολλά χρόνια κοίταζα τη ζωή μου χωρίς να νιώθω την ανάγκη να αλλάξω τίποτα.

Και το κρασί;

Ε, σε αυτό είχαν ήδη απαντήσει οι Ρωμαίοι.

In vino veritas.

Στο κρασί βρίσκεται η αλήθεια.

Οι μάσκες πέφτουν.

Τα ψέματα αδυνατίζουν.

Ακόμα και τα θαμμένα συναισθήματα βρίσκουν στο τέλος το θάρρος να μιλήσουν.

Έτσι φανταζόμουν την καινούργια μου ζωή.

Η Βουργουνδία.

Τα αμπέλια.

Τα άλογα.

Η Sabine.

Τα παιδιά μου κοντά.

Κι εγώ να περνώ καβάλα ανάμεσα στις σειρές, να ελέγχω το κλάδεμα, να μελετώ πώς άγγιζε το φως του ήλιου τα κλήματα.

Όλα έμοιαζαν επιτέλους να βρίσκονται εκεί όπου ανήκαν.

Και είχα φτάσει τα ενενήντα ένα μου χρόνια.

Ενενήντα ένα.

Μια ηλικία στην οποία ένας άντρας πιστεύει ότι έχει δει αρκετά ώστε να μην τον ξαφνιάζει τίποτα.

Έκανα λάθος.

Γιατί ποτέ δεν περίμενα να ακούσω κι άλλο αυτοκίνητο να ανεβαίνει τον μακρύ δρόμο του κτήματος. Κι άλλο αυτοκίνητο.

Κι άλλη γυναίκα.

Κι άλλον νεαρό.

Το όχημα έκοψε ταχύτητα και σταμάτησε λίγα μέτρα από εμάς.

Κοίταξα τη Sabine.

Κοίταξα το αυτοκίνητο.

Κοίταξα τον νεαρό που κατέβαινε.

Για μια σύντομη στιγμή είχα την παράλογη αίσθηση ότι η ζωή επαναλάμβανε μια σκηνή που την είχα ήδη ζήσει. Η γυναίκα έκλεισε την πόρτα κι έμεινε ακίνητη, παρατηρώντας το σπίτι.

Ύστερα με κοίταξε.

Είχε την έκφραση κάποιου που δεν είχε φτάσει εκεί τυχαία.

Την έκφραση κάποιου που είχε περάσει χρόνια ψάχνοντας.

Ένιωσα τη Sabine να σφίγγεται δίπλα μου.

Ούτε εγώ μπορούσα να κουνηθώ.

Η γυναίκα έκανε μερικά βήματα μπροστά.

Ο νεαρός έμεινε κοντά της.

Με παρατηρούσε προσεκτικά.

Υπερβολικά προσεκτικά.

Σαν να έψαχνε μια επιβεβαίωση.

Σαν να προσπαθούσε να ξαναβρεί κάτι που άκουγε σε όλη της τη ζωή.

Στο τέλος χαμογέλασε.

Ένα γλυκό χαμόγελο.

Σχεδόν μελαγχολικό.

Ύστερα έκανε μία μόνο ερώτηση.

«Είστε ο Ferdinando Frega;»

Δεν απάντησα αμέσως.

Ο φόβος δεν έρχεται πάντα από ό,τι δεν ξέρουμε.

Μερικές φορές έρχεται από ό,τι μπορεί να αναγνωρίσουμε.

Η Βουργουνδία στεκόταν σιωπηλή γύρω μας.

Τα αμπέλια ανέπνεαν κάτω από το φως που έσβηνε.

Κανείς δεν μιλούσε.

Ούτε η Sabine.

Ούτε ο νεαρός.

Ούτε εγώ.

Γιατί τη στιγμή εκείνη κατάλαβα κάτι που ενενήντα ένα χρόνια δεν είχαν καταφέρει να μου διδάξουν. Η ζωή σπάνια κλείνει τους ανοιχτούς λογαριασμούς της.

Τους φυλάει.

Τους προστατεύει.

Τους αφήνει να ωριμάσουν αργά, σαν το κρασί που ξεκουράζεται σε ένα βαρέλι.

Κι ύστερα, ακριβώς όταν πιστεύουμε ότι η ιστορία τελειώνει, ανοίγει μια πόρτα που νομίζαμε σφραγισμένη για πάντα.

Μια ανάμνηση.

Μια ερώτηση.

Μια λύπη.

Μια γυναίκα.

Ίσως ένας γιος.

Ίσως μια παλιά αγάπη.

Ή ίσως μια αλήθεια που χρειάστηκε μια ολόκληρη ζωή για να φτάσει ως εμάς.

Έμεινα ακίνητος.

Με τη Sabine δίπλα μου.

Με εκείνη τη γυναίκα απέναντί μου.

Με δύο νεαρούς που ανήκαν σε διαφορετικές ιστορίες — ή ίσως στην ίδια.

Και για πρώτη φορά δεν ένιωσα καμία βιασύνη να μάθω την απάντηση.

Γιατί κατάλαβα ότι το πεπρωμένο δεν είχε έρθει για να κλείσει το βιβλίο.

Είχε έρθει για να προσθέσει μια ακόμα σελίδα.

Κι ίσως, εκείνο το βράδυ στην καρδιά της Βουργουνδίας, το πιο σημαντικό κεφάλαιο απ' όλα μόλις άρχιζε.

Ferdinando